

Foto: Stanislav Milojković

850 ljudi. Naravno, bili su mnogo jači od nas i mi tu ništa nismo mogli da uradimo.

Bila sam komentator, urednik *Trećeg dnevnika* u prethodnom periodu i voditelj, urednik-voditelj *Porote*, urednik i voditelj *Beogradskog programa*, početkom 1980-ih. Meni su skinuli sve to i dobila sam zvanje izveštač-reporter, zvanje koje se dobija posle pripravnčkog statusa. Naravno, u skladu s tim su nam smanjili plate i onda su nas skinuli sa programa. Nisu nas bukvalno skinuli sa programa, ali, recimo, mogla sam da izveštavam sa pijace ili iz samoposluge u *Trećem dnevniku*. To sam vrlo stoički podnosila. Mislila sam, mi imamo naš cilj, mi ćemo njih da rasturimo i razjurimo.

Program je postao ratnohuškački, postao je servis Miloševićevog establišmenta i mi smo kasnije dobili rešenja za prinudne odmone, to je bio januar 1993. To je bilo strašno vreme, imali smo bedne plate, više se nismo

ni pojavljivali u programu. Mene su prebacili u *Dokumentarni program* u drugu zgradu, samo da ne vršim loš uticaj na one koji su ostali. Tamo su mi rekli: daj neke predloge šta bi i kakvu bi emisiju kao radila. Dala sam predlog - *Svi naši disidenti*. Da napravim serijal. I pošto sam znala da niti hoće mene, niti hoće takvu temu, rekla sam da mogu da obezbedim i

Linč-lista

Posvetila sam toliko vremena, toliko svog života *Televiziji*, sa zadovoljstvom. Volela sam je. Međutim, ne mogu više da uđem u tu *Kuću*. Ne mogu više u tu zgradu da uđem. Obilazim je drugim ulicama, ne samo zato što su poginuli mnogi nedužni ljudi za vreme NATO bombardovanja, nego zato što je ta *Televizija* u vreme najveće nacionalističke eufrije u centralnom *Dnevniku* pustila Šešelja da iščita imena, mene i mojih 20-ak kolega sa *Radija* i *Televizija* kao izdajnika i loših Srba. Bila je to linč-lista.

sponzora za tu emisiju. Znala sam unapred da će odgovor biti negativan, ali sam prosto htela da se igram. I naravno, odbili su. Onda sam posle toga predložila serijal *Život i smrt jugoslovenske ekonomije*, i opet sam rekla, imam sponzore. Odbili su. Prema tome, to su bili neki lakmus papiri, da se nama sprema šut-karta. Bilo je to pre prinudnih odmora, to je bila cela 1992. Možda čak i deo 1991, kad su mene premestili u *Dokumentarni program*, i neke druge ljude na druga mesta. Rešenja za prinudne odmone dobili smo 1993, a 1994. u maju, otpuštena sam. Dobila sam otkaz sa obrazloženjem da pišem za druge novine. Tokom svoje karijere pisala sam za 28 raznih listova, ne istovremeno, naravno. U celoj bivšoj Jugoslaviji pisala sam stvarno za dosta medija, zato što jednostavno nisam imala od čega da živim. Sećam se da su nam plate bile dve marke, to je ta 1993. Imala sam dva deteta, razvedena, majka mi je umirala. Postojala je neka komisija koja je bila potpuno nešto mračno, kao kod Kafke, nikoga u toj komisiji nisam poznavala, komisija *RTS*, nisam znala ko su ljudi koji sad meni treba da daju otkaz - i onda su naveli razloge zašto me otpuštaju - zato što sam pisala za druge medije. A onda sam rekla, pa znate šta, moram od nečeg da živim, zašto se vi ne pozabavite ljudima koji recimo imaju privatne biznise. Evo, čujem da moj direktor Milanović ima kafanu na *Adi Ciganliji*. Neko ima butike, razne biznise... Što se vi ne pozabavite njima, oni su u radnom odnosu i zgrću pare u nekom privatnom poslu. A onda su mi rekli: Niko ih nije prijavio da to imaju! Znači, kažu oni, ima kriminalaca u gradu a juri se onaj za koga se utvrdi da je kriminalac. Dakle, negde sam ja za njih bila stvorenje koje može da se poredi sa kriminalcima.

ŠTA SE TADA DESILO KADA SAM DOBILA OTKAZ?

To su bili baš onako teški dani. Imala sam podršku svoje porodice, dece, bila sam bez ika-kvih redovnih prihoda, osim nekih sitnih honorara od tog pisanja. To nije bilo dovoljno da izdržavate dva muška deteta, stan, sve drugo... Tada, u februaru 1994, osnovana je *Radio Slobodna Evropa*, pozvali su me da budem novinar kod njih u predstavništvu u Beogradu. Sa velikim zadovoljstvom sam to prihvatila i vrlo sam srećna što već osam godina radim za taj *Radio* u kome ne postoji cenzura, a jeste američki. Nikad nam niko nije rekao, izbegavajte ovu temu, ili insistirajte na ovoj temi, ili na ovoj ili na onoj ličnosti. Jedino što su tražili od nas je da unificiramo naše izveštaje kad su nazivi u pitanju. Recimo, da kažemo *Severnoatlantski savez* a u drugoj rečenici može da se kaže *NATO*. Prema tome, da postignemo neku unifikaciju na prostoru čitave bivše

BILA SAM KOMENTATOR, UREDNIK TREĆEG DNEVNIKA U PRETHODNOM PERIODU I VODITELJ, UREDNIK-VODITELJ POROTE, UREDNIK I VODITELJ BEOGRADSKOG PROGRAMA, POČETKOM 1980-IH. MENI SU SKINULI SVE TO I DOBILA SAM ZVANJE IZVEŠTAČ-REPORTER, ZVANJE KOJE SE DOBIJA POSLE PRIPRAVNIČKOG STATUSA

Jugoslavije oko naziva tih međunarodnih organizacija. To ne smatram ni cenzurom, to je prosto stav jedne redakcije i meni se više dopada da kažem *Kejfor* nego *Kfor*, jer to jedva izgovorim kako idu dva suglasnika tvrda jedan uz drugi. Dakle, to je *Radio* u kome ste prepušteni svojoj novinarskoj savesti, svom novinarskom znanju i od koga se očekuje puna objektivnost, da ne navijate ni za ovoga ni za onoga.

I tu sam prošla jako teške trenutke u vreme predizborne kampanje 2000. To je bilo strašno vreme zato što smo tada videli da se nešto dešava i u samoj tadašnjoj opoziciji koja je naša sadašnja vlast. Recimo, ponudili smo svim liderima opozicije, njih 18, da budu gosti na našem *Radju*, da idu uživo, dakle da ih niko ne montira, sat vremena u predizbornoj kampanji. Svi su prihvatili sa zadovoljstvom - osim Vojislava Koštunice. On nije prihvatio. I tada sam videla da se tu nešto dešava, da ćemo opet imati nekoga, ako oni pobeđu, nekog u vlasti ko tako deli - neću da gostujem na američkom radiju, neću na ovom ili onom.

Međutim, strašniji od toga bio je taj pritisak koji je na nas vršen. A vršio ga je Goran Matić, tadašnji ministar za informacije. Mi smo tražili, i podneli smo zahtev da se registrujemo. Hteli smo da formalizujemo naše prisustvo ovde, tada smo poslali zahtev ministru da se registruje naše dopisništvo, bio je jun 2000. Dobili smo odgovor, ne mi direktno nego *Tanjug*, preko njih poslali su saopštenje za javnost, u kojem je rečeno da *Radio Slobodna Evropa* ne može da se registruje zato što služi prljavim američkim ciljevima, što *Radio Slobodna Evropa* hoće da dovede marionetsku vlast u Beograd. Zato što je servis Zapada. Zato što *CIA* tu ima umešane prste. Ne mogu sad više da se setim šta je sve pisalo, naravno, čuvam taj dokument, čuvaću ga dok sam živa...

Iz knjige Dragoslava Simića u pripremi: „Perom i mikrofonom kroz XX i XXI vek. Usmena istorija na dlanu“